

Liedtraditie in goede handen bij Henry Neill en Frederick Brown

LIEDRECITAL

Henry Neill – bariton

Frederick Brown - piano

28/10/16 Deventer Schouwburg

Door Maarten Mestrom, oud recensent de Stentor

DEVENTER – Het publiek mag dan bij kamermuziekconcerten gemiddeld een dagje ouder worden, de uitvoerenden worden - gelukkig - steeds jonger. En de nobele oude traditie van het klassieke lied is in goede handen bij de jeugdige bariton Henry Neill (1988) en pianist Frederick Brown (1989). Het Britse duo behoorde bij de finalisten van het Internationale Vocalisten Concours vorige maand in Den Bosch. Ze wonnen niet de juryprijs – die ging naar een Franse combinatie – maar wèl de publieksprijs en tijdens hun recital in de grote zaal van de Deventer Schouwburg is te horen waarom.

Allereerst is er de jeugdige overmoed waarmee ze zich onverschrokken op vijf liederen van Franz Schubert storten. Pianist Frederick Brown is een aanstekelijke liedbegeleider. Niet de schaduw op de achtergrond die zich wegcijfert, maar een enthousiaste pianist met een stevige klank die regelmatig het voortouw neemt en zo stevig tegenwicht geeft aan de zanger.

Henry Neill is in Schubert hier en daar soms nog een tikje onzeker, wat overigens verdwijnt naarmate hij meer op dreef komt, maar laat al meteen horen over een hele stevige, welluidende en sonore bariton te beschikken. Een stem met een goede combinatie van kracht en flexibiliteit.

De repertoirekeuze is ook een tikje uitdagend. De heren beginnen met het zeer somber getoonzette Gruppe aus dem Tartarus, waarbij Henry Neill vervaarlijk met de ogen rolt. Via het nog iets te veel zoekende Ganymed gaat het naar Der Wanderer, Das Fischermädchen en Auf dem Wasser zu Singen. Prima is naast de muzikale kwaliteit de mooie uitspraak van het Duits.

Pianist Frederick Brown vervolgt met de Rhapsodie in b kl. opus 79 nr. 1 van Johannes Brahms. Het is dat hij zich na de pauze revan- cheert met Debussy; met Brahms overtuigt hij onvoldoende. Brown is een uitstekende pianist, dat is het probleem niet. Hij doet zijn best om te spelen wat er staat en dat is het probleem, want daar blijft het teveel bij. De technische prestatie

wordt geleverd, dat is knap, maar hij is nog onvoldoende in staat om het stuk naar zijn hand te zetten en er zijn eigen verhaal mee te vertellen.

Veel concoursen geven een hedendaags componist de opdracht om een werk te schrijven dat dan door alle deelnemers verplicht op het repertoire wordt genomen, zo ook het Internationale Vocalisten Concours. Meestal levert dat een technisch heel lastige compositie op die na afloop van het concours zo snel mogelijk in een diepe la verdwijnt om er nooit meer uit te komen maar met deze constatering doen we de Nederlandse componiste Monique Krüs (1959) onrecht. Want haar Lunam, ne quidem Lunam ('de maan die niet de echte maan is', de oorspronkelijke tekst is van Pé Hawinkels) is weldegelijk een muzikaal interessant stuk waarvan met name de mooi spanningsboog opvalt. Het begint aarzelend, zoekend, maar werkt in een paar minuten toe naar een machtige climax.

Mahler kennen we vooral als symfonicus. Het is daarom interessant om deze avond drie liederen uit Des Knaben Wunderhorn voor stem en piano te horen. Leuk is vooral Lob des Hohen Verstands, waarmee de eerste set wordt afgesloten. Daarin zingen nachtegaal en koekoek voor een jury bestaande uit één ezel. Na ampele overwegingen kiest de ezel voor de koekoek voornamelijk omdat I-A en koek-koek op elkaar lijken... (Voer voor cultuurpessimisten.)

In de prachtige Songs of Travel van Vaughan Williams (1872 – 1958) verraden Neill en Brown hun Britse afkomst. Het zijn weemoedige en toch licht getoonzette liederen (de 'zwerwersgedichten' van Robert Louis Stevenson) maar ze komen zo natuurlijk en muzikaal over het voetlicht dat je voelt dat dit repertoire het duo zeer na aan het hart ligt. Als solist revancheert Frederick Brown zich in een fraaie La cathédrale engloutie van Claude Debussy. Hier vertellen de bel-achtige klanken wel een verhaal en kun je je laten meevoeren in fantasieën van verzonken kloosters en andere mysterieuze dromen.

Afgesloten wordt dit zondermeer uitstekend gekozen, mooie programma – alweer het 376ste van de Stichting Kamermuziek Deventer en gefinancierd uit een legaat van de Deventer boekhandelaar Rudolf H. Schmidt - met drie Don Quichotte liederen van Maurice Ravel. Zo transparant en vindingrijk als je van de Franse meester kunt verwachten. Chanson à Boire is een bemoedigende afsluiting. Een drinklied waarin de toenemende dronkenschap van de zanger in 'meegecomponeed' is. Ook die traditie is in goede handen.

